

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Křest'ánové, Dr., soudkyně Mgr. Aleny Novotné a soudce JUDr. Tomáše Novosada ve věci

žalobce: **Oldřich K.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Bobkem
sídlem Myslíkova 2020/4, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **CZECH NEWS CENTER a.s.**, IČO 02346826
sídlem Komunardů 1584/42, 170 00 Praha 7
zastoupená advokátkou JUDr. Helenou Chaloupkovou, Ph.D.
sídlem Na Kozačce 1289/7, 120 00 Praha 2

o ochranu osobnosti,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 2. května 2022, č. j. 30 C 208/2018-216,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku I, II a v napadeném rozsahu výroku III co do částky 150 000 Kč **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku IV **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 150 000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku; ve zbývajícím rozsahu částky 4 600 000 Kč **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů.

Odůvodnění:

1. **Žalobce** se žalobou podanou dne 27. dubna 2018 u Obvodního soudu pro Prahu 7 jako soudu prvního stupně domáhal ochrany své osobnosti. Tvrdil, že žalovaná neoprávněně zasáhla do jeho osobnostních práv obsahem pořadu, resp. videa ze série „Xxx xxx“, které umístila dne xxx na web www.blesk.cz pod adresou xxx. Video obsahuje záznam rozhovoru vedeného moderátorkou

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

Zuzanou B. s Vladimírem Z. jakožto xxx komunistického československého prezidenta Antonína Zápotockého (dále jen „komunistický prezident“) a zaznívají v něm nepravdivé informace, že žalobce patří do rodiny komunistického prezidenta, že xxx Vladimíra Z. je xxx žalobce, že xxx žalobce byl xxx, který dostával stranické zakázky a upil se k smrti. Informace byly podány bulvárním způsobem, odkaz na osobu žalobce sloužil upoutání pozornosti. Zveřejněná informace o žalobci pak byla převzata celou řadou dalších médií, s odkazem na informace a web žalované zveřejnil web www.vipstory.cz článek, kde pracuje jako s veřejně známým faktem, že žalobce je znám jako kritik minulého (komunistického) režimu, a že o to větší skandál je, když se ukazuje, že sám měl v rodině vysoce postaveného komunistického pohlavára. Informaci převzal dne xxx i web www.ahaonline.cz. Žalobce a jeho sestra se proti nepravdivým informacím ve videu ohradili, o čemž žalovaná na webu www.blesk.cz informovala bulvárním stylem v článku s titulkem „xxx xxx xxx“ uveřejněným pod adresou xxx. Žalobce považuje šíření informací o své osobě za hrubě porušující jeho osobní integritu a čest, zejména z důvodů, že je veřejností vnímán jako někdo, kdo se vždy ohrazoval proti režimu, který panoval v Československu v období let 1948 až 1989. Žalobce je sice osobností veřejně známou, ale není důvod, aby žalované trpěl uvádění hrubě nepravdivých, smyšlených informací, které mají způsobilost poškodit žalobcovu pověst a čest, jeho vážnost a postavení ve společnosti, k čemuž poznamenává, že informace se dotýkají i jeho nejbližších. Žalovanou zveřejněná nepravdivá tvrzení představují neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobce, kdy pro žalovanou přitěžující okolností je, že její jednání je motivováno dosažením zisku, jakákoli kontroverze týkající se známé osobnosti zvyšuje zájem veřejnosti a tím počet prodaných výtisků a návštěvnost webu. Žalobce tak žalobou žádal po žalované, aby se zdržela tvrzení o tom, že žalobce a jeho rodina jsou v příbuzenském vztahu ke komunistickému prezidentu, aby odstranila ze svých webových stránek www.blesk.cz video zachycující pořad „Xxx xxx“ týkající se výroků o žalobci a jeho rodině a jejich vztahu ke komunistickému prezidentu, jakož i všechny články na serveru www.blesk.cz na toto video navazující, aby obeslala provozovatele webových stránek www.ahaonline.cz a www.vipstory.cz s informací o znění rozsudku a žádostí o odstranění článků týkajících se žalovaného (míněno žalobce) a jeho rodiny ve vztahu ke komunistickému prezidentu, aby se žalobci omluvila veřejnou omluvou na www.blesk.cz ve znění: *Společnost CZECH NEWS CENTER a.s., vlastník a provozovatel webových stránek www.blesk.cz se omlouvá panu Oldřichu K., českému xxx, za to, že o něm v pořadu Xxx xxxx nepravdivě uvedla, že on a jeho rodiče jsou v příbuzenském vztahu s komunistickým československým prezidentem Antonínem Zápotockým.* a aby žalobci zaplatila jako zadostiučinění v penězích částku 5 000 000 Kč. V průběhu řízení před soudem prvního stupně v důsledku jednání žalované vzal žalobce žalobu zpět v rozsahu odstraňovací povinnosti, a pokud jde o omluvu, žádal na základě připuštěné změny žaloby – poté, co mu žalovaná v průběhu řízení poskytla požadovanou omluvu – změněný text omluvy ve znění *Společnost CZECH NEWS CENTER a.s., vlastník a provozovatel webových stránek www.blesk.cz, se opětovně omlouvá panu Oldřichu K., českému xxx, za to, že o něm v pořadu Xxx xxxx nepravdivě uvedla, že on a jeho rodiče jsou v příbuzenském vztahu s komunistickým československým prezidentem Antonínem Zápotockým. Rovněž se omlouvá, že inkriminované video, kde se nepravdivě tvrzení nacházelo, bylo na jí provozovaných internetových stránkách přístupné i v den prvního projednání věci před soudem, a to i přes tvrzení žalované podané panu Oldřichu K., že veškeré stránky s tímto obsahem byly odstraněny.*“

2. **Žalovaná** navrhla zamítnutí žaloby. Nezpochybňovala, že na webu www.blesk.cz uveřejnila napadené video a článek s názvem „xxx xxx xxx“, který z videa vycházel a ve kterém citovala výroky Vladimíra Z. včetně těch, které žalobce napadá, konkrétně: „xxx xxx xxx xxx“ . Napadaná tvrzení jsou ale tvrzení Vladimíra Z. a žalovaná neměla důvod o jejich pravdivosti pochybovat. Poté, co se žalobce spolu se svou sestrou proti výrokům ohradili, uveřejnila žalovaná dne xxx na webu www.blesk.cz článek „xxx xxx xxx“ a v deníku Blesk článek „xxx xxx xxx“, ve kterých informovala čtenáře o reakci žalobce, původní informace však nadále zpřístupňovala, protože Vladimír Z. na svých tvrzeních trval. Po doručení žaloby, přestože Vladimír Z. na uveřejněných informacích stále trval, video i článek z webu stáhla. V průběhu řízení, konkrétně dne

xxx, pak i uveřejnila na webu www.blesk.cz pod titulkem „xxx xxx xxx“ v žalobě původně požadovanou omluvu.

3. Soud prvního stupně ve věci poprvé rozhodl rozsudkem ze dne 7. února 2019, č. j. 30 C 208/2018-68, jímž všechny žalobní nároky zamítl (v rozsahu původně žalované odstraňovací povinnosti řízení již předtím zastavil usnesením č. j. 30 C 208/2018-107, vyhlášeným při jednání dne 29. ledna 2019, které nabylo právní moci dne 17. září 2019). Městský soud v Praze pak svým rozsudkem ze dne 29. srpna 2019, č. j. 22 Co 107/2019-101, o odvolání žalobce rozhodl tak, že rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I až III potvrdil a ve výroku IV změnil jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 100 000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak jej potvrdil a zavázal žalobce k povinnosti nahradit žalované náklady řízení. O dovolání žalobce rozhodl Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 15. prosince 2020, č. j. 25 Cdo 27/2020-166, tak, že dovolání proti části výroku rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. srpna 2019, č. j. 22 Co 107/2019-101, o nákladech řízení se odmítá, jinak se dovolání zamítá a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení. K ústavní stížnosti žalobce pak Ústavní soud svým nálezením ze dne 2. listopadu 2021, sp. zn. I. ÚS 668/21, rozhodl tak, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 7. 2. 2019, č. j. 30 C 208/2018-68, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2019, č. j. 22 Co 107/2019-101, a rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020, č. j. 25 Cdo 27/2020-166, bylo porušeno právo žalobce na ochranu lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a jména, právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a právo na spravedlivý (řádný) proces podle čl. 10 odst. 1 a 2 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a proto všechny uvedené rozsudky zrušil. K tomu uvedl, že je třeba, aby obecné soudy respektovaly určitá společná obecná kritéria a braly je v úvahu při určení konkrétního způsobu či stanovení výše přiměřeného zadostiučinění. Za základní a určující je přitom považováno **hledisko závažnosti a intenzity zásahu** do práv náležejících do tzv. intimní sféry soukromého života jednotlivce, dotýkajícího se samé podstaty lidství a lidské důstojnosti. Dalším kritériem, k němuž je třeba přihlídnout při úvaze o přiměřenosti výše náhrady nemajetkové újmy v penězích, je samotný účel a funkce tohoto institutu, k čemuž Ústavní soud poukázal na to, že účelem reutárního zadostiučinění **není toliko funkce satisfakční, ale i sankční**, působící k odrazení narušitele chráněných osobnostních statků a jeho možných následovníků od protiprávního jednání. V případě sporů na ochranu osobnosti, jež mají svůj původ ve světě bulvárních médií, lze při stanovení výše reutární náhrady připustit výjimky ze zásady tzv. odrazujícího účinku (*chilling effect*), spočívajícího v tom, aby výše přiznaného peněžitého zadostiučinění nebyla pro původce neoprávněného zásahu likvidační. Smyslem této zásady je právě nepřijatelným disproporcím zabránit. Výjimka z této zásady se pak týká právě těch subjektů, jejichž podnikání je postaveno či doprovázeno závažnými zásahy do základních práv a které účel své existence, činnost a marketingovou strategii zakládají převážně na publikaci difamačních a na cti utrhačných „informací“ o osobách veřejně činných, osobách známých či společensky významných, kdy účelem takového chování osoby je toliko sledování jejího majetkového prospěchu a zvýšení publicity použitého média. Okolnosti této výjimky jsou přitom plně aplikovatelné na případ žalované. K tomu Ústavní soud uvedl, že již v této souvislosti také judikoval, že z tohoto pohledu „*lze námitku stěžovatele týkající se zcela neadekvátního poměru výše částek vydavatelů bulvárních časopisů vynakládaných na reklamu a jím požadované, resp. posléze přiznané výše náhrady nemajetkové újmy hodnotit jako odůvodněnou a racionální.*“ (nálezní sp. zn. I. ÚS 1586/09, bod 44). Tento závěr je pak dle Ústavního soudu přiléhavý také na nyní posuzovanou věc. Ústavní soud k tomu dodal, že argumentace ve vztahu k majetkovým poměrům původce zásahu z hlediska nerovného zacházení tak, jak ji formuloval dovolací soud, by ve svém důsledku neumožnila žádný konkrétní závěr ve vztahu k výši nemajetkové újmy v penězích za zásah do osobnostních práv ze strany informačních médií vyjma toho, že může být pouze minimální, resp. taková, aby jeho náhrada byla v možnostech každého subjektu. Ústavní soud se neztotožnil ani s argumentem týkajícím se (dis)proporčnosti náhrad v tom smyslu, že pokud se soudní praxe ustálila na určitých částkách náhrad za zásahy do osobnostních práv způsobených například úmrtím či těžkým zdravotním

postižením blízké osoby, pak by vysoké („milionové“) částky za zásah do osobnostních práv nepravdivými dehonestujícími informacemi s nimi byly v křiklavém rozporu, a neospravedlnitelné. Takto paušálně formulovaný závěr by dle Ústavního soudu vedl k mechanickému či čistě aritmetickému srovnávání účinků těchto zásahů bez ohledu na konkrétní okolnosti případů, resp. k závěru, že výše náhrad za zásahy do osobnostních práv nepravdivými informacemi má být automaticky nižší než u jiných zásahů do osobnostních práv. Smysl hlediska proporcčnosti výše náhrad nemajetkové újmy v penězích a jejich porovnání v jiných srovnatelných případech představuje dosažení spravedlivého vyčíslení relativní náhrady. Ačkoli je ztráta blízké osoby či její zdravotní postižení nepochybně velmi závažným zásahem do osobní integrity, vždy je třeba posuzovat každý jednotlivý případ individuálně tak, aby výše náhrady byla spravedlivě posouzena a stanovena. Právě na tuto svou povinnost obecné soudy dle názoru Ústavního soudu rezignovaly. Namísto toho, aby ve svých rozhodnutích zohlednily předestřená kritéria a maximy, rozhodnutí o přiměřenosti výše nemajetkové újmy v penězích založily především na závěru o nepřiměřenosti výše nároku žalobce, tato skutečnost však nemůže být přičítána k tíži žalobce, neboť ani zákonné předpoklady ani judikatorní praxe neposkytuje přesná vodítka pro adekvátní výši žalovaného nároku v případě zásahu způsobeného zveřejněním nepravdivých a difamačních informací. Obecné soudy dle Ústavního soudu při stanovení výše relativní náhrady zároveň nedostatečně zohlednily relevantní okolnosti ve vztahu k žalované a k **motivu a míře zavinění za zásah**, jakými je skutečnost, že žalovaná předmětnou informaci nijak neověřovala, její zveřejnění a šíření bylo bezohledně motivováno pouze s úmyslem zvýšit publicitu a získat tak majetkový prospěch bez respektu k důstojnosti stěžovatele. Po ohrazení se stěžovatele vůči obsahu předmětných informací žalovaná dále úmyslně informace šířila a popření pravdivosti informací ze strany stěžovatele využila ke své další publicitě způsobem zesměšňujícím stěžovatele a jeho sestru. Obecné soudy adekvátně neposoudily ani majetkové postavení žalované a povahu její činnosti, založené převážně na publikaci difamačních informací o známých osobách za účelem sledování jejího majetkového prospěchu. Vzhledem k těmto skutečnostem považuje Ústavní soud částku relativní náhrady ve výši 100 000 Kč za problematickou a neadekvátní okolnostem konkrétního případu. Ústavní soud proto považoval za nezbytné, aby soudy znovu posoudily výši částky za nemajetkovou újmu a svá rozhodnutí řádně odůvodnily. Soudy stanovená částka v daném případě totiž neplní nejenom preventivní, ale ani satisfakční funkci náhrady nemajetkové újmy v penězích. Výsledné nezohlednění preventivně-sankční funkce relativní náhrady v dané věci přináší také nepřijatelné poselství, že jednání vedlejšího účastníka nevybočuje ze standardů právních a společenských vztahů a jako takové je lze tolerovat a bez citelného postihu v něm dále pokračovat.

4. **Soud prvního stupně** – poté, co usnesením ze dne 22. dubna 2022, č. j. 30 C 208/2018-214, částečně zastavil řízení v rozsahu požadavku žalobce o opakovanou omluvu - v záhlaví uvedeným **rozsudkem** v návaznosti na uvedené ve věci znovu rozhodl tak, že výrokem I zamítl žalobu v části o uložení povinnosti žalované zdržet se tvrzení o tom, že žalobce a jeho rodina jsou v příbuzenském vztahu k Antonínu Zápotockému, bývalému československému prezidentovi; výrokem II zamítl žalobu v části o uložení povinnosti žalované obeslat provozovatele webové stránky celebrity.instory.cz s informací o znění rozsudku a žádostí o odstranění článků týkajících se žalobce (ve výroku omylem uvedeno žalovaného) a jeho rodiny ve vztahu k Antonínu Zápotockému; výrokem III uložil žalované zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 250 000 Kč, výrokem IV zamítl žalobu v části o zaplacení nemajetkové újmy 4 750 000 Kč a výrokem V rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
5. Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace uvedených v písemném odůvodnění napadeného rozsudku, na něž se pro stručnost odkazuje.
6. Soud prvního stupně dospěl ke skutkovému závěru, že žalobce není v příbuzenském vztahu ke komunistickému prezidentu (xxx Antonína Zápotockého si skutečně vzala pana Oldřicha K.,

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

jedná se však pouze o shodu jmen a nikoliv o xxx žalobce). Informace o příbuzenském vztahu žalobce a komunistického prezidenta (a tím i informace na to navázané) nejsou pravdivé, přičemž žalovaná odpovídá za zveřejnění předmětných nepravdivých informací, tuto svou odpovědnost de facto nesporně – to se projevilo i tím, že po podání žaloby přistoupila k omluvě žalobci a stažení videa, resp. článku. Žalobce nepravdivé tvrzení o jeho příbuzenství komunistickým prezidentem subjektivně pocítuje jako urážející, tvrzením bylo zasaženo do osobnostních práv žalobce a na jeho straně vznikla újma.

7. Soud prvního stupně se ztotožnil s předchozími závěry odvolacího soudu, že základní právo (základní svoboda) podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod je zásadně rovno základnímu právu podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. prosince 1997 sp. zn. II. ÚS 357/96). Při střetu svobody projevu (tj. článek 17 Listiny) s právem na ochranu osobnosti (tj. článek 10 Listiny), tedy základních práv, která stojí na stejné úrovni, bude vždy v první řadě věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla nedůvodně dána přednost před právem druhým (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. února 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97). Okolnosti posuzované věci nesporně svědčí tomu, že by zde byl důvod dát přednost svobodě projevu. Žalobcem napadaná tvrzení uveřejněná žalovanou jsou tvrzeními skutkovými, jejichž pravdivost žalovaná před jejich zveřejněním např. pouhým dotazem na žalobce nijak neproverovala – vyšla v tomto ohledu ze slepé důvěry v informace podané Vladimírem Z., a to pouze na základě toho, že působil věrohodně. To jí ale u konkrétně napadaných informací a povahy zdroje neomlouvá. Na zveřejnění napadaných informací nebyl žádný akutní veřejný zájem a žalovaná si mohla a měla informace před jejich publikací ověřit právě minimálně dotazem na žalobce. Žalovaná přistoupila k rozhovoru s Vladimírem Z. z důvodu, že je potomkem komunistického prezidenta, nikoli pro příbuzenský vztah žalobce a komunistického prezidenta, informace o existenci tohoto vztahu byla i pro žalovanou nová a nečekaná. Zuzana B. k tomu vypověděla, že ji trochu zarazilo, když začal Vladimír Z. mluvit o žalobci, ještě se ho ptala, zda myslí konkrétně žalobce – tedy „toho xxx“. Nelze také přehlédnout, že rozhovor byl činen v roce 2017 a nedůvěra v informaci zde musela být dána již jen proto, že je více než nepravděpodobné, že by se taková informace po desítky let utajila. Skutečnost, že v rodokmenu komunistického prezidenta se objevuje příjmení K./K., kdy konkrétně osoba jménem Oldřich K. (K.) byl xxx komunistického prezidenta (tj. měl za manželku xxx komunistického prezidenta xxx), není důvodem, proč by měla žalovaná informaci Vladimíra Z. bez dalšího věřit. Je obecně známo, že Antonín Zápotocký se podílel na politických procesech padesátých let doprovázených fyzickým i psychickým mučením a popravami. Nepravdivá informace o osobě předka tak představuje zásah do soukromí a rodinného života člověka, zde – vzhledem ke konkrétní výrazně nechvalně slavné osobě tvrzeného předka – zjevně s negativní konotací z toho plynoucí včetně zásahu do piety k pravým předkům v důsledku toho, že jsou k nim mylně přiřazeny informace týkající se cizích osob. Přestože bezectnost předka sama sobě nemusí ničeho vypovídat o cti potomka, nelze přehlédnout společensky majoritně negativní vnímání potomků komunistických pohlavárů z důvodu možného protežování v minulém režimu. Sama žalovaná v článku, ve kterém informuje o postoji žalobce a jeho sestry, uvádí, že se ohradili proti „nařčení“ – sama tak informaci nepřisuzuje neutrální, ale pro žalobce negativní význam. Žalobce, jak plyne z jeho výpovědi, se setkal s reakcí okolí (byť nijak masivní) ve smyslu, že, příp. zda, skutečně byl „normalizačním synkem“. Web vipstory.instory.cz, který informace od žalované převzal, nastolil v článku „xxx xxx xxx“ ze dne xxx otázku, proč svůj původ žalobce tajil, sama žalovaná psala na www.ahaonline.cz v článku „xxx xxx xxx“ ze dne xxx o příbuzenství s komunistickým bossem.
8. **Zdržovací nárok** soud prvního stupně neshledal důvodným, neboť je zřejmé, že nepravdivost napadaných tvrzení již žalovaná nesporně a uznává, že informace jí poskytnuté Vladimírem Z. se netýkaly rodiny žalobce a ve vztahu k žalobci a jeho rodině se nezakládají na pravdě, žalovaná napadané informace i stáhla ze svých webů, znovu je nezveřejnila, omluvila se za ně a žalobci již

vyplatila dle dřívějších rozhodnutí relativní satisfakci ve výši 100 000 Kč. Soud prvního stupně tedy postupem podle § 82 odst. 1 o. s. ř., *a contrario*, dovodil, že žalobcem uplatněný zdržovací nárok není důvodný, neboť zásah již nesporně netrvá a ani reálně nehrozí, a proto byla žaloba v rozsahu tohoto nároku zamítnuta.

9. Nárok na **obslání provozovatele stránky celebrity.instory.cz** s žádostí o odstranění článků s napadanými informacemi s informací o znění rozsudku shledal soud prvního stupně také nedůvodným, neboť takový nárok nemá oporu v hmotném ani procesním právu. Je na žalobci, aby sám provozovatele webu celebrity.instory.cz vyzval, aby článek obsahující nepravdivé informace o žalobci odstranil, neboť je to výlučně žalobce, kdo je k takové výzvě aktivně věcně legitimován.
10. Při určení výše **relativní satisfakce**, vycházel soud prvního stupně z nálezu Ústavního soudu v této věci, který stanovil, že je třeba při stanovení výše peněžitého zadostiučinění přihlídnout k závažnosti a intenzitě zásahu do práv náležejících do tzv. intimní sféry soukromého života jednotlivce, kdy jakýkoliv zásah či snížení lidské důstojnosti je nezbytné vnímat jako zásah velmi závažný, a tedy i stěžejí odčinitelný, neboť lidská důstojnost je hodnotou horizontálně neporovnatelnou s ostatními ústavními hodnotami či společenskými normami a je zcela nenahraditelná jiným statkem, tím méně je pak hodnotou kvantifikovatelnou či vyčíslitelnou v penězích (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1589/09, bod 33 a nálezy sp. zn. II. ÚS 833/19, bod 20). Dále je nezbytné přihlídnout k samotnému účelu a funkci tohoto institutu. V tomto ohledu si je soud vědom toho, že v současnosti v právní teorii ani v judikatuře nepanuje shoda na přítomnosti a významu preventivně-sankční funkce relativní satisfakce. V této konkrétní věci pak Ústavní soud zdůraznil nejen satisfakční funkci peněžitého zadostiučinění směřující k vyvážení a zmírnění nepříznivého následku neoprávněného zásahu, ale rovněž funkci sankční, působící ve smyslu individuální i generální prevence k odrazení rušitele chráněných osobnostních statků a jeho možných následovníků od protiprávního jednání. Dále je pak třeba přihlížet k míře zavinění původce zásahu, kdy v případech, v nichž původce neoprávněného zásahu do osobnostních práv daným zásahem sledoval pouze záměr zvýšit svůj majetkový prospěch či tak činil ve snaze zviditelnit se, a získat tak potřebnou publicitu pro své konání (např. zvýšený odběr a prodej tisku, reklama aj.), by měl soud svůj odsudek nad tímto společensky i právně zvlášť odsouzeníhodným chováním vyjádřit právě citelným určením výše peněžitého zadostiučinění (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1586/09). Zároveň bylo Ústavním soudem zdůrazněno, že v případě sporů na ochranu osobnosti, jež mají svůj původ ve světě bulvárních médií, lze při stanovení výše relativní náhrady připustit výjimky ze zásady tzv. odrazujícího účinku, protože se nemůže v celé úplnosti aplikace této zásady dovolávat osoba, jejíž podnikání je postaveno, resp. často doprovázeno zcela prokazatelnými, úmyslnými a závažnými zásahy do základních práv jednotlivců, ba vede dokonce ke snížení jejich lidské důstojnosti a aplikace této zásady musí být nezbytně oslabována či dokonce úplně vyloučena u subjektů, jež účel své existence, činnost a marketingovou strategii zakládají převážně na publikaci difamačních („bombastických“, „šokujících“ či „pikantních“), na cti utrhačných a lidskou důstojnost snižujících „informacích“ o osobách veřejně činných, osobách známých či společensky významných („celebritách“), kdy účelem takového chování osoby je toliko sledování jejího majetkového prospěchu a zvýšení publicity použitého média.
11. Při určení samotné výše peněžitého zadostiučinění, jehož by se žalobci mělo za zásah do jeho osobnostních práv, soud – veden právním názorem Ústavního soudu – přihlédl k tomu, že:
  - Žalovaná je profesionálem předním hráčem na českém mediálním bulvárním trhu, kdy jí provozované webové médium www.blesk.cz a tištěný deník Blesk jsou, jak je soudu známo z jeho činnosti, přední bulvární média s výsadním postavením na českém mediálním trhu s milionovou čteností. Dosah žalobkyní zveřejňovaných informací proto lze obecně považovat za významný a značný. Podnikání žalované je postaveno, resp. často doprovázeno zcela prokazatelnými, úmyslnými a závažnými zásahy do základních práv jednotlivců, ba vede dokonce ke snížení jejich lidské důstojnosti, kdy účel její existence, činnost a marketingová

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

strategie je založena převážně na publikaci difamačních informací o osobách veřejně činných, známých či společensky významných, a to za účelem majetkového prospěchu a zvýšení publicity použitého média. Je pak notoricky známo, že částky vynakládané žalovanou na reklamu, jakož i částky žalovanou za reklamu inkasované, jsou značné výše.

- Při zveřejnění informací o žalovaném si žalovaná počínala přinejmenším hrubě nedbale, pokud informaci o příbuzenském vztahu žalobce s Antonínem Zápotockým brala za danou bez bližšího ověření pouze na základě „důvěryhodnosti“ Vladimíra Z. a před zveřejněním této informace se ani nepokusila kontaktovat žalobce ve snaze tuto skutečnost ověřit, byť byly objektivně dány důvody pro pochybnosti o pravdivosti podané informace, a to (jak již bylo uvedeno výše) již z toho důvodu, že se jeví značně nepravděpodobným, že by se případný příbuzenský vztah žalobce – coby osoby veřejně známé a populární – a bývalého komunistického prezidenta zdařilo tajit po dobu desítek let. I sama Zuzana B., která vedla rozhovor s Vladimírem Z., pak měla zájem stanovisko žalobce získat, a to i formou samostatného rozhovoru s ním, to jí však nebylo stran vedení žalované umožněno, když to chtělo vyčkat důkazů předložených Vladimírem Z., byť se cesta ověření pravdivosti skutkového tvrzení publikovaného o žalobci prostým dotazem na něj jeví jako nejrychlejší a nejjednodušší. Z vyčkávání žalované se však jeví, že jejím prvotním záměrem bylo potvrdit verzi Vladimíra Z., což by pro žalobce vyznívalo nepříznivě a žalovaná by tato zjištění mohla dále bulvarizovat. Je tak zřejmé, že primárním záměrem žalované bylo podat o žalovaném informace s bulvárním vyzněním, doufajíc v to, že se jejich pravdivost potvrdí, nikoliv vyvrátí.
- Zveřejněním „skandální“ informace o údajném příbuzenském poměru žalobce s Antonínem Zápotockým žalovaná nepochybně sledovala záměr zvýšit svůj majetkový prospěch, neboť se nesporně jedná o primárně bulvární médium, jehož samotnou podstatou podnikání je zveřejňování právě zejména bombastických, šokujících a pikantních informací o osobách veřejného života, a to za účelem zvýšení vlastní publicity, čtenosti svých článků na webu a zvýšení prodeje výtisků svého tištěného média, tudíž v konečném důsledku za účelem dosažení co nejvyššího zisku.
- Žalobce byl zveřejněním nepravdivé informace dle své výpovědi dotčen intenzivně, neboť tato informace se promítla i v přístupu jeho blízkého okolí k němu, neboť někteří kolegové a známí žalobce k informaci přistupovali jako k pravdivé, v důsledku čehož se žalobce mohl domnívat, že v tomto směru nad ním uvažovali negativně. Je notorií, že již příbuzenství s kádry a pohlaváry komunistického režimu je vnímáno ve společnosti negativně, neboť zavdává důvod k domněnkám o tom, že osoby takto příbuzné s komunistickými prominenty byly v dobách minulých protěžovány a zvýhodňovány na úkor zbytku společnosti.
- Ve věci nelze shledávat jakékoliv žalobcovy zavinění na publikaci informací o jeho údajném příbuzenském poměru žalobce s Antonínem Zápotockým stran žalované. Žalovaná sice po devíti dnech od zveřejnění napadaných informací zveřejnila postoj žalobce, avšak v článku, jehož název vyvolával zavádějící dojem, že jde o spor žalobce a jeho sestry o rodokmen, tj. ani v rámci uveřejnění žalobcovy reakce žalovaná neupustila od bulvarizujícího tónu, na což lze v konečném důsledku pohlížet jako na relativizaci stanoviska žalobce, kdy žalovaná reakci žalobce naopak využila k dalšímu zvýšení své publicity způsobem zesměšňujícím žalobce a jeho sestru zavdávajícím příčinu k domněnkám, že mezi žalobcem a jeho sestrou probíhá válka o rodokmen. Být článek reakci žalobce obsahuje, nelze odhlédnout od notoriety, že při „četbě“ článků v bulvárních médiích se mnoho čtenářů omezuje právě na pouhé čtení palcových titulků bez bližšího zkoumání samotného obsahu daných článků.
- Žalovaná sice přistoupila k omluvě žalobci a stažení článků, resp. videa, avšak toto její počínání bylo liknavé, neboť k němu přistoupila až po podání žaloby v průběhu tohoto řízení.

12. Rozsudek soudu prvního stupně napadl **žalobce** ve výrocích I, II, IV a V včasným a přípustným **odvoláním**. Namítá, že soud prvního stupně nedostal náležitě požadavku nálezu Ústavního soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

Ačkoli soud prvního stupně přejal do odůvodnění požadavky ústavního nálezu I. ÚS 668/21, dle žalobce nebyly tyto náležitě zohledněny při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění a byl tak popřen jejich smysl a význam. Soud prvního stupně **nedostatečně zohlednil relevantní okolnosti ve vztahu k žalované, zejména míru zavinění a míru intenzity zásahu do práv žalobce**. Žalobce brojí proti konkrétnímu srovnání s případem řešeným v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. srpna 2019, sp. zn. 25 Cdo 3423/2018, neboť tento dopadá na zcela skutkově odlišnou situaci (ve srovnávaném případě se článek zabýval společností odlišnou od žalobce, žalobce byl pouze zmíněn za současného použití hodnotícího soudu, který vyjadřoval subjektivní názor autora, jehož pravdivost nelze prokazovat). V projednávaném případě bylo jméno žalobce ve spojitosti s nepravdivou skutečností součástí samotného nadpisu článku navazujícího na příslušný díl pořadu „Xxx xxx“, čímž se značně zvýšil okruh osob, mezi které se tato informace rozšířila. Žalovaná měla možnost pravdivost informace před jejím zveřejněním ověřit, avšak motivována bezohledným úmyslem získání majetkového prospěchu prostřednictvím zvýšení publicity tak neučinila. Soud prvního stupně nedostatečně zohlednil též **preventivně-sankční funkci relutární náhrady**. Lživý a pomlouvačný článek žalované nebyl ani v nejmenším publikován v dobré víře, ale pouze v úmyslu přilákat pozornost čtenářů, související přímo se ziskem z prodejů/prokliků a zejména reklam, a současně poškodit důstojnost stěžovatele. Stanovená výše peněžitého zadostiučinění se, s přihlédnutím k ziskům žalované z tohoto plynoucím, jeví jako zcela nedostatečná a neadekvátní okolnostem konkrétního případu, a rozhodně se nejedná o citelný zásah do majetkové sféry žalované. Nedostatečná výše peněžitého zadostiučinění nese nepřijatelné poselství, že je pro média bulvárního typu výhodnější nepravdivé a difamující informace zveřejnit, neboť následná sankce je z hlediska získaných majetkových výhod zcela směšná. Nalézací soud opětovně pominul zohlednit závěr Ústavního soudu publikovaný v bodě 44 nálezu sp. zn. I. ÚS 1586/09, že: *„lze námitku stěžovatele týkající se zcela neadekvátního poměru výše částek vydavatelů bulvárních časopisů vynakládaných na reklamu a jím požadované resp. posléze přiznané výše náhrady nemajetkové újmy hodnotit jako odůvodněnou a racionální“*; přestože Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 2. listopadu 2021, sp. zn. I. ÚS 668/21 rozhodl, že je tento závěr plně aplikovatelný na případ žalované. Ohledně **výroku I a II** napadeného rozhodnutí žalobce namítá, že internetová média jsou natolik specifická a jejich vývoj natolik rychlý, že si lze jen těžko představit, že na fungování periodik na internetu by se daly plně užít již existující předpisy. Oblast internetu je svébytným prostorem, který je z hlediska právní regulace značně neuchopitelnou oblastí. Žalobce se proto domnívá, že bylo-li ze strany žalované vyhověno jeho odstraňovacímu nároku, mělo by být vyhověno i nároku na obeslání provozovatele stránky celebrity.instory.cz s žádostí o odstranění článků, neboť za zanesení celé věci na síť internet je odpovědná žalovaná. Žalobce dále trvá na svých námitkách, že je nutno připomenout existenci různých archivovacích služeb (nejznámější www.archive.org), které automaticky „skenují“ celý internet a ukládají „snímky“ webových stránek do své databáze navždy. Takže již z podstaty internetu je nutno dovodit, že zdržovací nárok je zcela na místě a naopak, jeho neuplatnění naznačuje, že dotčený soud nemá povědomí o základech infrastruktury a služeb internetu. Žalobce **nesouhlasí s rozhodnutím o nákladech** řízení, neboť soud by ve svém rozhodnutí měl zohlednit, že žalobce byl úspěšný v podstatě sporu (soudem bylo shledáno, že žalovaná odpovídá za zveřejnění žalobou napadené závadné zprávy o žalobci). Za těchto okolností se jeví nespravedlivé, aby mu nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, které byl nucen vést pouze z důvodu předchozího zavrženíhodného jednání žalované. V oblasti zdržovacího nároku a nároku na obeslání provozovatele webu celebrity.instory.cz se jedná o oblast, kde chybí relevantní judikatura a odborná literatura, s ohledem na rychlý technologický vývoj internetu a médií v něm umístěných, což nelze přičítat k tíži žalobce, jehož zájmem je úplná reparace situace, jež vznikla jen v důsledku jednání žalované. Vzhledem ke shora uvedenému tak žalobce navrhuje, aby odvolací soud napadené výroky I., II., IV. a V. zrušil a změnil tak, že žalobě v aktuálním znění zcela vyhoví.

13. Rozsudek soudu prvního stupně napadla **ve výroku III** včasným a přípustným **odvoláním** také **žalovaná** v rozsahu, ve kterém jí byla uložena povinnost zaplatit žalobci zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 150 000 Kč (tj. nad rámec částky 100 000 Kč, kterou již žalovaná

žalobci uhradila na základě rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 22 Co 107/2019-101 ze dne 29. srpna 2019, a proti které nebylo podáno dovolání a tedy ani následně ústavní stížnost). Žalovaná nesouhlasí se závěry Ústavního soudu, obsaženými v jeho nálezu sp. zn. I. ÚS 668/21. Má za to, že přesto, že pro obecné soudy je uvedený nálezh v dalším řízení závazný, není vyloučeno, aby dospěly k závěru, že žalobci již zaplacená částka ve výši 100 000 Kč, vedle poskytnutého morálního zadostiučinění jak ze strany žalované, tak i ze strany paní B., byla dostatečnou satisfakcí za újmu, která měla být žalobci způsobena v příčinné souvislosti s neoprávněným zásahem. Žalovaná připouští (jako již v průběhu předchozího řízení), že po získání předmětné (zveřejněné) informace měla vynaložit větší úsilí pro její ověření. V době zveřejnění předmětné informace si však nebyla vědoma její nepravdivosti, a při jejím zveřejnění **nebyla vedena cílem žalobce jakkoliv poškodit**. Žalovaná ve svých podáních uvedla, proč uvěřila informacím sděleným jí panem Vladimírem Z., tento byl přesvědčivý a patřil do rodiny bývalého československého prezidenta Antonína Zápotockého (již z tohoto důvodu bylo možné předpokládat, že je seznámen s rodinnými vztahy). Žalovaná vedle tvrzení pana Z., měla k dispozici i rodokmen této rodiny, ve kterém se vyskytovala osoba shodného jména s xxx žalobce. K této otázce se vyjádřil paní B. i pan E., který jí připravoval některé podklady, a potvrdil, že pan Z. tuto informaci sděluje veřejnosti i na různých besedách, kterých se účastní. Všechny tyto informace vedly paní B. a tím i žalovanou k přesvědčení, že informace sdělené panem Z. jsou pravdivé. Pokud soud prvního stupně zmiňuje, že paní B. chtěla před zveřejněním článku zajistit stanovisko žalobce, a ze strany vedení žalované jí to mělo být znemožněno, je tento závěr v rozporu s provedeným dokazováním. Paní B. byla přesvědčena o pravdivosti jí sdělených informací. Vypověděla, že nejprve byla touto informací překvapena, proto si nechala potvrdit, že se jedná o „toho xxx“. Dále vypověděla, že až poté, kdy byl článek zveřejněn, a žalobce se ozval s tím, že informace v něm uvedené nejsou pravdivé, byla připravena žalobce oslovit, aby s ním natočila rozhovor, kde by se to vyjasnilo. Je tedy nesprávný skutkový závěr soudu prvního stupně v bodě 23 rozsudku, ze kterého se vychází v bodě 32 rozsudku, že žalovaná nedůvodně spoléhala na pravdivost informací, které jí sdělil Vladimír Z., aniž kontaktovala žalobce, „jak to navrhovala i svědkyně Zuzana B., která uvedla, že chtěla natočit i rozhovor se samotným žalobcem, nicméně vedení žalované k tomu zaujalo negativní postoj“. **Žalovaná nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že by jejím prvotním záměrem bylo potvrdit verzi Vladimíra Z., což by pro žalobce vyznívalo nepříznivě a žalovaná by tato zjištění mohla dále bulvarizovat.** Není zřejmé, na základě jakých zjištění soud prvního stupně k tomuto závěru dospěl. Žalovaná v dané situaci znovu kontaktovala pana Z., aby zjistila stanovisko k této reakci. Vzhledem k tomu, že pan Z. trval na tom, že jeho tvrzení je pravdivé, žalovaná informovala veřejnost o tom, že žalobce a jeho sestra tvrzení pana Z. popírají, zároveň uvedla, že pan Z. na svém tvrzení trvá. Učinila tak způsobem, který nijak nezesměšňoval žalobce a jeho sestru. Pan Z. žalované sliboval, že jí dodá dokumenty, které budou jeho tvrzení potvrzovat. Žalovaná se nechtěla před tímto doložením příslušných důkazů přiklánět na jednu ze stran, když by tímto v podstatě uvedla, že jedna ze stran lže (resp. tvrdí nepravdivé skutečnosti). Vzhledem k tomu, že však slíbené dokumenty pan Z. nedoložil ani po opakovaných urgencích, žalovaná se rozhodla nejprve předmětné články odstranit a následně se žalobci i omluvila. Zároveň se žalobci omluvila při jednání i paní B.. Omluvy byly míněny vážně a není jakýkoliv důvod je zpochybňovat, žalovaná respektovala znění omluvy a způsob jejího zveřejnění tak, jak je požadoval žalobce v žalobě. Žalovaná **odmítá, že by navazující článek „xxx xxx xxx“, který byl zveřejněn dne xxx na webu www.blesk.cz využila k zesměšnění žalobce a jeho sestry.** Takovýto skutkový závěr nečinily ani obecné soudy v předchozím řízení, poprvé je zmínil Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 668/21 ze dne 2. listopadu 2021, kde zcela absentuje jakékoliv zdůvodnění tohoto závěru. Lze souhlasit se závěrem odvolacího soudu obsaženým v jeho rozhodnutí ze dne 29. srpna 2019, č. j. 22 Co 107/2019-101, (aniž by to však byl záměr žalované), že ze samotného titulku může vyplývat, že spor o rodokmen je veden mezi sourozenci. Z titulku samotného však není patrné, v čem by tento spor měl spočívat. Informaci o tom, že se má jednat o spor o to, jestli žalobcovým příbuzným je bývalý prezident Antonín Zápotocký, vyplývá až ze samotného článku. Pokud si

čtenář přečte celý článek, ve kterém se teprve dozví o údajném příbuzenském vztahu žalobce k bývalému prezidentovi Antonínu Zápotockému, musí mu být zřejmé, že spor je veden mezi žalobcem a jeho sestrou na jedné straně a panem Z. na straně druhé. V článku se například uvádí „xxx xxx xxx xxx“ a dále „xxx xxx xxx“, jakož i „xxx xxx xxx xxx“. V žádném případě však nelze z článku, který ani není předmětem sporu, učinit závěr, že by měl jakkoliv zesměšňovat žalobce a jeho sestru. Žalovaná se (jako již ve svém podání ze dne 28. února 2022 v návaznosti na některé závěry Ústavního soudu) **ohrazuje proti závěru, že její podnikání je postaveno či doprovázeno závažnými zásahy do základních práv a účel její existence, činnost a marketingová strategie je založena převážně na publikaci difamačních a na cti utračujících „informací“ o osobách veřejně činných.** Tento závěr nebyl v řízení prokázán (k tomuto ani nebylo dokazování vedeno) a neodpovídá jak skutkovému stavu, tak ani skutečnosti. Pokud byla posuzovaná věc přirovnávána k věci posuzované Ústavním soudem v nálezu sp. zn. I. ÚS 1589/09, v oné věci se jednalo o zcela jiný skutkový základ a jinou povahu informací, navíc neoprávněný zásah byl předmětem i reklamní kampaně příslušného vydavatele na předmětné číslo daného časopisu, vydavatel si tak ve věci posuzované Ústavním soudem pod sp. zn. I. ÚS 1589/09 učinil přímo ze zásahu do osobnostních práv dotčené osoby reklamní kampaň. **Žalovaná je vydavatelem více titulů, od odborných po společenské.** Ani v případě deníku Blesk nelze učinit závěr, ke kterému dospěl soud prvního stupně. **Deník Blesk vedle toho, že poskytuje informace ze společenského života, plní zejména zpravodajskou funkci,** navíc zveřejňuje i informace, které mají určité části veřejnosti, která nesleduje čistě „seriózní“ média, zprostředkovat důležité praktické informace, například informace o opatřeních týkajících se pandemie Covid 19, dopadech energetické krize, splatnosti různých poplatků a daní, informace o plnění jiných povinností, poskytování různých praktických rad apod. Stejně tak nelze učinit závěr, že by marketingová činnost žalované, spojená s deníkem Blesk, spočívala v publikaci difamačních informací. Žalovaná je přesvědčena o tom, že **výši náhrady nemajetkové újmy** je vždy nutné posuzovat ve vztahu k povaze jednotlivého zásahu, a k okolnostem, za kterých nastal, a **nelze ji určovat jen s ohledem na povahu vydavatele.** V případě zveřejnění totožného sdělení v „seriózním“ a „bulvárním“ tisku, nelze stanovovat bez dalšího výši náhrady nemajetkové újmy v neprospěch „bulvárního“ tisku, a tím jej bez dalšího ve vztahu k jiným médiím znevýhodňovat. Takový závěr nemá jakoukoliv oporu v právním řádu. Ústavní soud se v tomto směru v nálezu sp. zn. I. ÚS 4035/14 vyjádřil k povaze veřejnoprávních a soukromých médií, kdy z jeho závěrů vyplynulo, že svoboda projevu tak svědčí i soukromým médiím, od kterých očekává veřejnost spíše zábavu a jejich vlastníci zisk. Tato skutečnost pak nemůže jakkoliv znevýhodňovat soukromá média, a snižovat jejich ústavněprávní ochranu. Při stanovení výše náhrady nemajetkové újmy tedy nelze *a priori* znevýhodňovat komerční média jen z toho důvodu, že od nich jejich vlastníci očekávají zisk. Navíc i u veřejnoprávních médií hraje vedle naplňování veřejného zájmu roli i jejich sledovanost, tj. i jejich cílem je svým obsahem zaujmout veřejnost. Z dokazování nevyplývá, že by informace o žalobci byly zveřejněny s cílem žalobce jakkoliv poškodit, ani to, že by žalovaná informacím nevěřila, případně je zveřejnila ve zlém úmyslu. Žalované lze vytknout jen nedostatečné ověření získané informace, případně i určitou liknavost při zveřejnění omluvy. Tato pochybení však byla dostatečně zohledněna v rozhodnutí odvolacího soudu č. j. 22 Co 107/2019-101 ze dne 29. srpna 2019, při stanovení výše finanční satisfakce, která byla přiznána v relacích zcela odpovídajících soudní praxi (i při zohlednění preventivně-sankční funkce). **K odvolání žalobce žalovaná uvedla,** že soud prvního stupně se zabýval všemi otázkami, které byly náležením Ústavního soudu nastoleny (byť dle žalované právní závěry aplikoval na nesprávně zjištěný skutkový stav). Pokud soud prvního stupně učinil porovnání s věcí řešenou v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. srpna 2019, sp. zn. 25 Cdo 3423/2018, co do dopadů a způsobené újmy lze tyto případy porovnávat, a i s ohledem na toto porovnání připadá žalované zcela přiměřená částka za zásah do práv žalobce ve výši již poskytnutých 100 000 Kč. Ve vztahu k tvrzenému nároku na obeslání provozovatele stránky celebrity.instory.cz s žádostí o odstranění příslušných článků, se žalovaná ztotožňuje s odůvodněním prvního stupně, že tvrzený nárok nemá oporu v právní úpravě. Pokud se jedná o zdržovací nárok, i kdyby tomu bylo tak, jak

popisuje žalobce (tj. že různé archivní služby, ukládají „snímky“ webových stránek do své databáze), neprovozuje tyto služby žalovaná. Není tedy jakýkoliv důvod povinnost zdržet se tvrzení o tom, že žalobce a jeho rodina jsou v příbuzenském vztahu k Antonínu Zápotockému ukládat žalované. Neoprávněný zásah do práv žalobce nadále netrvá, a ani reálně nehrozí, žalovaná si je již vědoma nepravdivosti uvedeného tvrzení, žalobci se omluvila a odstranila závadné články z žalovanou provozovaných webových stránek. Pokud jde o nákladový výrok, procesně byl žalobce úspěšný jen v části sporu, ve které se domáhal požalované zveřejnění omluvy, a zaplacení finanční satisfakce. Naopak nebyl úspěšný v části sporu, kdy se domáhal opětovného zveřejnění omluvy, a dále nároků zamítnutých soudem prvního stupně ve výrocích I a II rozsudku. S žalobcem nelze souhlasit, že by ve vztahu k těmto nárokům chyběla relevantní judikatura a odborná literatura, což by mělo být dle žalobce zohledněno při stanovení náhrady nákladů řízení. Zdržovací nárok byl posouzen zcela v souladu s ustálenou soudní praxí, jakož i s odbornou literaturou. Zamítnutý nárok uvedený ve výroku II rozsudku pak nemá jakoukoliv oporu v právní úpravě. V situaci, kdy se žalobce těchto nároků nedůvodně domáhal (a nadále domáhá), je zcela v souladu s ustálenou soudní praxí, aby případný neúspěch v takové části sporu, byl zohledněn při stanovení náhrady nákladů řízení. Žalovaná proto navrhuje, aby byl rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním žalované napadené části výroku III změněn tak, že se žaloba zamítá a ve výrocích napadených žalobcem byl potvrzen.

14. **Žalobce s odvoláním žalované** nesouhlasí a považuje je za zcela nedůvodné. Ústavní soud v nálezu I. ÚS 668/21 ze dne 2. listopadu 2021 přijal právní argumentaci stěžovatele/žalobce, že je namístě, aby při stanovování výše přiměřeného zadostiučinění, byl v obdobných případech brán v úvahu nejen účel satisfakční, ale rovněž i sankční, kdy je zcela namístě připustit výjimky ze zásady tzv. odrazujícího účinku. Toto opětovně nebylo dostatečně ze strany nalézacího soudu akcentováno. Ústavní soud konstatoval, že ke stanovení výše částky zadostiučinění v souvislosti se zásahy do osobnostních práv nemá být přistupováno mechanicky/aritmeticky, ale vždy mají být jednotlivé případy posuzovány individuálně tak, aby výše náhrady byla spravedlivě posouzena a stanovena. Odkazy nalézacího soudu na jiné případy, jakož i tam stanovené částky neshledává žalobce za přiléhavé. Ústavní soud akcentoval, že žalobcem požadovaná částka 5 000 000 Kč není de facto nikterak nadhodnocená, když soudům naopak dává poměrně rozumný rozsah, ve kterém mohou provádět úvahu stran stanovení přiměřené částky na zadostiučinění v souvislosti se žalovanou způsobenou újmou. Skutečnost, že žalovaná s nálezem Ústavního soudu nesouhlasí, není jakkoli právně významná. Jestliže žalovaná ve svém odvolání uvádí, že ze strany vedení žalované je zřejmě programově zastáván negativní postoj k ověřování informací, jedná se o hrubě nevhodně nastavené standardy, které by se měly významným způsobem zohlednit při stanovování částky zadostiučinění, která má mít satisfakčně-sankční charakter. Nelze totiž přijmout skutečnost, aby přední hráč na mediálním poli v České republice měl takto otevřeně pokřiveně nastavené hodnoty (na kterých chce vydělávat). Žalobce má za to, že ověřování informací má být jednou z nejdůležitějších priorit v daném odvětví. Argumentace žalované v odvolání je nevěrohodná s ohledem na „Clickbaitovou“ charakteristiku práce žalované s titulky jednotlivých článků. Žalobce souhlasí s názory nalézacího soudu stran v napadeném rozsudku uváděných notorií vztažených k žalované, které žalovaná nyní zpochybňuje, přestože je opakovaným účastníkem řízení (na straně žalované) v obdobných případech.
15. **Odvolací soud** přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v napadeném rozsahu a řízení před soudem prvního stupně podle § 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř., zvážil všechny námítky žalobce i žalované a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je částečně důvodné, odvolání žalované nikoli. Co do částky 100 000 Kč výrok III rozsudku soudu prvního stupně nabyl samostatně právní moci (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).
16. Odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně správně v napadeném rozsudku citoval relevantní normy objektivního práva (které tedy již soud odvolací znovu neopakuje) a učinil v zásadě – s korekcemi dále zmiňovanými - správný závěr o skutkovém stavu, dílčím způsobem

pochybil při jeho právním posuzování.

17. Odvolací soud shledal, že ačkoli soud prvního stupně hodnotil jednotlivá kritéria zdůrazněná nálezem Ústavního soudu ze dne 2. listopadu 2021, sp. zn. I. ÚS 668/21, ne zcela vyhověl jeho závaznému názoru **k výši relutární satisfakci**.
18. Ústavní soud v nálezu konstatoval, že soudy stanovená částka (tj. odvolacím soudem původně přiznaných 100 000 Kč) v daném případě neplní nejenom preventivní, ale ani satisfakční funkci náhrady nemajetkové újmy v penězích. Ačkoli tedy soud prvního stupně hodnotil jednotlivá kritéria v souladu s pokynem Ústavního soudu, za situace, kdy Ústavní soud shledal původní částku takto nedostatečnou, má odvolací soud za to, že ani částka 250 000 Kč přiznaná soudem prvního stupně neplní dostatečně obě funkce tj. funkci satisfakční a preventivně sankční.
19. Odvolací soud oproti soudu prvního stupně považuje za adekvátní z hlediska funkce satisfakční částku dvojnásobnou oproti původně přiznané, tj. 200 000 Kč a z hlediska funkce preventivně-sankční považuje za důvodné navýšení této částky o další násobek, celkem tedy na částku 400 000 Kč (ze které 100 000 Kč již bylo žalovanou uhrazeno a není předmětem odvolacího řízení).
20. Tato částka podle odvolacího soudu již splňuje požadavky Ústavního soudu a zároveň je i v přiměřené relaci k částkám, které jsou za (alespoň zhruba) srovnatelné zásahy do osobnostních práv přiznávány jako náhrada nemajetkové újmy v penězích v jiných případech.
21. Odvolací soud si je vědom, že každý případ a jeho skutkové okolnosti jsou individuální a takto též k projednávané věci individuálně přistupuje. S ohledem na vyšší míru diskrece v případě určení výše relutární satisfakce, kde nejsou konkrétní limity zákonem nikterak dány a není stanoven ani konkrétní způsob výpočtu, je nicméně nutné v zájmu spravedlivého posouzení vycházet z proporcionality náhrady porovnáním s náhradou přiznanou v jiných srovnatelných řízeních, jak ve svém nálezu reflektoval též Ústavní soud. Městský soud v Praze tedy srovnával výši satisfakce s jinými dříve projednávanými případy. Ve věci projednávané Městským soudem v Praze pod sp. zn. 58 Co 6/2018 byla přiznána relutární satisfakce ve výši 300 000 Kč vůči provozovateli nejnavštěvovanějšího bulvárního serveru, který zveřejnil v červnu 2016 sérii článků o domněle autonehodě známého herce a moderátora (tuto měl dle článků zavinit a od nehody ujet, nehodu však ve skutečnosti nezpůsobil). Dále ve věci projednávané Městským soudem v Praze pod sp. zn. 22 Co 421/2016 byla přiznána relutární satisfakce ve výši 300 000 Kč známému herci, řediteli divadla a politikovi za sérii článků z roku 2014, jež jej poškozovala, a kde bylo mimo jiné uvedeno, že zapříčinil milionové dluhy divadla, na nichž se měl jako jeho ředitel podílet, že sám je v tíživé finanční situaci přičítané jeho zájmu o automobilové veterány, a dále byly uvedeny nepravdivé informace o jeho údajně špatném vztahu s dcerou. V daném případě bylo akcentováno, že náhrada plní též funkci preventivně-sankční. V případě projednávaném Městským soudem v Praze pod sp. zn. 22 Co 129/2019 byla přiznána relutární satisfakce ve výši 250 000 Kč pro každého z žalobců v situaci, kdy vydavatel periodika v červnu 2018 informoval, že žalobce (známý herec) má milenku, ačkoli se jednalo o jeho přítelkyni a žalobcova manželka byla již po smrti. Vydavatel se nesnažil informace ověřit, zároveň žalobce sledoval a zveřejnil jeho takto získané fotografie, což bylo významným zásahem do soukromí a následně v průběhu soudního řízení neprojevil žádnou reflexi. Ve věci rozhodoval též Nejvyšší soud (rozsudkem č. j. 25 Cdo 149/2020-282), který konstatoval, že nebyl důvod zvyšovat peněžitou náhradu s poukazem na preventivně-sankční složku satisfakce, přiznaná výše satisfakce nicméně zůstala nezměněna. V případě projednávaném Městským soudem v Praze pod sp. zn. 22 Co 146/2020, kde vystupovala tatáž žalovaná jako v nyní projednávané věci, bylo přiznáno zadostiučinění ve výši 200 000 Kč v situaci, kdy žalovaná v září 2014 o žalobci (hokejovém funkcionáři) napsala, že prodal pozemek pod hokejovým stadionem za 10 mil. a za tyto prostředky si pořídil vlastní majetek, ačkoli ve skutečnosti pozemek neprodával žalobce, ale hokejový klub. Dovolání žalobce bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu č. j. 25 Cdo 1293/2021-354. V dané věci byla žalobcem podána též ústavní stížnost, kterou stěžovatel zpochybňoval výši satisfakce. Ústavní soud stížnost usnesením ze dne 15. března 2022, sp. zn. IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

ÚS 152/22 odmítl, přičemž konstatoval, že *akceptuje závěry napadených rozhodnutí, že výši, resp. formu zadostiučinění určily primárně s ohledem na jeho satisfakční funkci, nikoliv funkci preventivně-sankční, která by měla uplatnění spíše v případech, kdy vlivem protiprávního jednání (škodní události) došlo k obrožení nebo dokonce ke zmaření života nebo zdraví. Naopak v případě, jako je stěžovatelův, postačí, stane-li se opakované vznášení odškodňovacích nároků v soudních řízeních obvyklým, což povede k tomu, že příslušné mediální subjekty počnou důsledně zvažovat, zda se jim uvádění nepravd či polopravd s ohledem na reálně brozící náklady spojené s nutností bradit následně přiznané zadostiučinění z ekonomického hlediska „vyplatí“. A dále zdůraznil, že Ústavnímu soudu nepřísluší, aby srovnával přiměřenost rozsahu odškodnění ve věcech posuzovaných v minulosti Nejvyšším soudem nebo jím samotným s rozsahem zadostiučinění přiznanému stěžovateli. Je třeba zohlednit, že zvláště ve sporech o zadostiučinění nemateriální újmy – spojené s příkořím často výsostně individuálně prožívaným – takové srovnání není prakticky možné, když nadto takováto úloha na „poli“ podústavního práva Ústavnímu soudu nepřísluší. V posledně uvedených dvou případech tedy nebyla preventivně-sankční funkce v přiznané satisfakci výrazněji promítnuta. Byť samozřejmě nelze plně srovnávat, jednalo se o případy zhruba srovnatelné intenzity zásahu do osobnostních práv. Pokud byly v některých případech přiznány částky významněji vyšší, ale stále zpravila v řádu statisíců, bylo tomu tak spíše výjimečně v případech, kdy se jednalo o zvláště intenzivní, rozsáhlý a opakovaný zásah do soukromého (intimního) a rodinného života. Konkrétně žalované se týkala věc projednávaná Městským soudem v Praze pod sp. zn. 22 Co 91/2018, jednalo se o opakované zásahy v období od června 2013 do října 2015, dospělým žalobcům se proti žalované výsledně dostalo zadostiučinění ve výši po 750 000Kč (jako přiměřená byla shledána částka 1 000 000 Kč částečně však byla promlčená) a nezletilým po 150 000 Kč (rozsudkem Nejvyššího soudu 25 Cdo 2422/2019-443 byla zvýšena částka pro nezletilou žalobkyni c) ve zbylé části bylo dovolání odmítnuto a zamítnuto). Titíž žalobci proti jiným mediálním subjektům, které se také zapojily do těže informační kampaně, byť v menší míře, uspěli s částkami podobnými jako zde žalobce – srov. sp. zn. 58 Co 275/2017, aprobováno Nejvyšším soudem pod sp. zn. 30 Cdo 3062/2012 a Ústavním soudem pod sp. zn. II. ÚS 833/19, popř. sp. zn. 58 Co 286/2017 ve znění změny rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1752/2019). Dále pak se jednalo o závažná porušení presumpce nevinny rozsáhlou sérií (v řádu vyšších desítek až stovek) článků. Konkrétně žalované se týkala věc projednávaná Městským soudem v Praze pod sp. zn. 22 Co 94/2019, aprobována Nejvyšším soudem pod sp. zn. 25 Cdo 1490/2020, jednalo se o články publikované v letech 2014 a 2015 a žalobkyni byla proti žalované přiznána relutární satisfakce ve výši 900 000 Kč. Tatáž žalobkyně pak v typové shodných sporech uspěla i proti jiným mediálním subjektům s částkami ve výši vyšších statisíců až v miliónovém řádu, konkrétně až ve výši 1 200 000 Kč. Tam se jednalo o zásah ze strany soukromoprávní provozovatelky televizního vysílání - u Městského soudu v Praze byla její věc vedena pod sp. zn. 22 Co 143/2020, rozhodnutí bylo aprobováno Nejvyšším soudem pod sp. zn. 25 Cdo 506/2021 a Ústavním soudem pod sp. zn. IV. ÚS 2573/21).*

22. Odvolací soud se neztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně (převzatým zjevně z nálezu Ústavního soudu, který však skutkový základ věci sám nezjišťoval), že účel existence žalované, její činnost a marketingová strategie je založena převážně na publikaci difamačních a na cti utrhačných informací o osobách veřejně činných, známých či společensky významných, a to za účelem majetkového prospěchu a zvýšení publicity použitého média. Pro takový závěr v řízení nejsou dány podklady, nebyl nikterak dokazován a neodpovídá tomu, co je známo odvolacímu soudu z úřední činnosti. Z hlediska množství případů, které jsou předkládány odvolacímu soudu ve specializaci ochrana osobnosti (což zahrnuje i spory o nároky z mediálních zákonů – odpověď/dodatečné sdělení), byla za více než pětileté období od 1. ledna 2017 do rozhodnutí odvolacího soudu předložena odvolání týkající se 16 prvostupňových věcí (žalob), kde zde žalovaná mediální společnost vystupovala také v pozici žalované. To vzhledem k délce období není počet nijak vysoký. Ani při porovnání s jinými mediálními subjekty, které v osobnostních sporech figurují na pozici žalované, nelze říci, že by se jednalo o počet nadstandardně vysoký. Naopak některé mediální subjekty jsou žalovány i častěji. Takto např. vůči veřejnoprávnímu mediálnímu subjektu, který provozuje televizní vysílání, byla za stejné období vedena před odvolacím soudem řízení týkající se

přibližně 2násobného množství věcí (žalob) a vůči jinému významnému soukromoprávnímu mediálnímu subjektu, který vydává zpravodajské deníky a provozuje zpravodajské portály, ale i bulvární portál, přibližně 1,5násobek. Nicméně je nutno současně uvést, že spory vedené vůči veřejnoprávnímu subjektu byly povětšinou pro něj úspěšné (žaloby nedůvodné), zatímco spory vedené proti žalované byly naopak ve významné většině co do základu důvodné. K tomu je ale zase nutno pro porovnání dodat, že proti dalšímu zmiňovanému soukromoprávnímu mediálnímu subjektu byly žaloby co do základu podané důvodně sice jen přibližně v polovině případů proti němu vedených, ale v absolutním čísle jde o počet srovnatelný s počtem takových věcí u zde žalované společnosti. Jinak řečeno, ani počet sporů, ve kterých bylo proti žalované vedeno řízení co do základu důvodně, není dramaticky vysoký. Žalovaná přitom vydává bulvární periodika s denní periodicitou (tedy častěji než někteří jiní vydavatelé „bulváru“) a je vydavatelem a provozovatelem i nebulvárních titulů (Reflex, E15, Sport, Lidé a Země, abc, Sluníčko). Uvedené nikterak nenasvědčuje závěru, že by žalovaná byla primárně založena na publikaci difamačních a na cti utrhačných informací. Naopak je třeba dát za pravdu žalované, že i deník Blesk a web blesk.cz vedle toho, že poskytuje informace ze společenského života, plní vůči široké veřejnosti také důležitou zpravodajskou funkci, což je skutečnost obecně známá. Lze souhlasit s žalovanou, že veřejnosti, která nesleduje čistě „seriózní“ média, jsou takto zprostředkovávány i důležité praktické informace.

23. Pokud jde o ověřování informací ze strany žalované, došlo na její straně k hrubé nedbalosti, když spoléhala na pravdivost tvrzení pana Vladimíra Z., aniž se je pokusila předem u žalobce ověřit. Toto žalovaná sama připouští. Nelze však učinit závěr, že žalovaná odmítala nechat informaci předem ověřit, ačkoli paní B. toto navrhovala. Z protokolu o výpovědi svědkyně B. ze dne 29. ledna 2019, totiž nevyplývá, že by navrhovala kontaktovat žalobce předtím, než se sám proti pravdivosti uveřejněného rozhovoru vymezil, nýbrž právě až poté. Předtím o pravdivosti nepochybovala. Žalovaná se tím, že si informaci neověřila u jiného zdroje (primárně u žalobce), dopustila nedbalosti, na druhou stranu skutečný zdroj informací měla a ve svém mediálním výstupu jej i jmenovala (tedy nejednalo se zde ani o praktiku bulváru odkazováním na nejmenovaný zdroj blízký popisované osobě).
24. Pokud se dále žalovaná ohrazovala proti tomu, že navazující článek „xxx xxx xxx“, který byl zveřejněn dne xxx na webu blesk.cz využila k zesměšnění žalobce a jeho sestry, pak pravdou je, že byl publikován zcela zbytečně „bulvárním“ způsobem. Jeho nadpis byl zavádějící. Měl přitáhnout pozornost čtenářů a ve čtenáři, který nečetl celý článek, mohl nedůvodně vzbudit dojem existence rodinných neshod žalovaného a jeho sestry, ačkoli obsah samotného článku byl zcela jiný. I to odvolací soud zohlednil v přiznané částce, kterou považuje za vzhledem ke všem okolnostem odpovídající a plnící všechny funkce zadostiučnění.
25. Ve zbylém rozsahu odkazuje odvolací soud na odůvodnění soudu prvního stupně, se kterým se jinak ztotožňuje, a k nároku na relativní satisfakci tak uzavírá, že ve světle všeho výše uvedeného včetně hlediska proporcionality ve vztahu k jiným případům představuje částka 400 000 Kč, která je žalobci výsledně přiznána, částku přiměřenou a zajišťující dostatečně účinné odčinění způsobené nemajetkové újmy a naplňující všechny požadované funkce satisfakce.
26. Pokud jde o **další nároky uplatněné žalobcem**, k těmto se argumentace Ústavního soudu nevztahovala a odvolací soud setrvává na svých původních závěrech tak, jak je převzal do rozsudku soud prvního stupně, na který v tomto směru plně odkazuje.
27. Odvolací soud tak postupem podle § 219 o. s. ř. jako věcně správné potvrdil v plném rozsahu zamítavé výroky I, II rozsudku soudu prvního stupně, co do částky 150 000 Kč vyhovující výrok III, a dále co do částky 4 600 000 Kč potvrdil zamítavý výrok. Postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. pak výrok IV rozsudku soudu prvního změnil jen co do částky 150 000 Kč, v tomto rozsahu žalobě vyhověl a žalované uložil povinnost i tuto částku žalobci zaplatit.
28. Vzhledem k tomu, že odvolací soud částečně změnil rozsudek soudu prvního stupně, rozhodoval

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

nejen o nákladech odvolacího řízení, ale znovu i o nákladech řízení před soudem prvního stupně (§ 224 odst. 2 o. s. ř.) a tedy i celého předcházejícího řízení před soudem prvního stupně, odvolacím i dovolacím soudem. Odvolací soud rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť poměr úspěchu a neúspěchu je v případě účastníků relativně vyrovnaný. Žalobce uspěl ve věci původně žádané omluvy a odstraňovacího nároku (v tomto rozsahu vzal žalobu zpět pro chování žalované dle § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř.) a dále uspěl ve věci nároku na peněžité zadostiučinění, přičemž náklady na soudní poplatek spojené s uplatněním částky nad přiznanou částku nebyly účelné. Žalobce naopak neuspěl, pokud jde o nárok žalobce na zveřejnění omluvy v aktualizovaném znění – v tomto rozsahu vzal žalobce žalobu zpět (zavinění zastavení řízení bylo na straně žalobce a náklady za tuto část řízení by tedy platil žalobce dle § 146 odst. 2 věta první o. s. ř.), dále žalobce neuspěl, pokud jde o zdržovací nárok a nárok na obeslání provozovatele webu celebrity.instory.cz. Odvolací soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že by mu měla být přiznána náhrada nákladů, neboť uspěl v samotné podstatě sporu. Je plně na žalobci, jaké nároky se rozhodne uplatnit a poměr úspěchu a neúspěchu je třeba posoudit z hlediska všech nároků, které byly žalovány. Žalobce i v tomto odvolacím řízení setrval na důvodnosti žaloby i v rozsahu nároků opakovaně zamítnutých výroky I a II rozsudku soudu prvního stupně, a to v situaci, kdy o věci rozhodoval Nejvyšší i Ústavní soud a nedospěly k závěru, že by soudy nižších stupňů při posouzení těchto nároků nějak pochybily.

I ve sporech o ochranu osobnosti se rozhoduje o nákladech řízení podle rozsahu úspěchu ve věci samé, kdy sama okolnost, že žaloba byla důvodná co do základu, avšak nikoli co do všech uplatněných nároků, není důvodem pro přiznání náhrady nákladů řízení. To plyne i z judikatury Ústavního soudu. Odvolací soud zde odkazuje např. na tato rozhodnutí Ústavního soudu - usnesení ze dne 22. června 2000, sp. zn. III. ÚS 170/99, ze dne 15. května 2001, sp. zn. II. ÚS 150/01, ze dne 2. června 2011, sp. zn. II. ÚS 1150/11, ze dne 29. května 2013, sp. zn. IV. ÚS 1225/13 a ze dne 10. května 2017, sp. zn. I. ÚS 1311/2017, či usnesení ze dne 19. července 2019, sp. zn. IV. ÚS 833/19.

Poučení:

Proti výrokům I a II tohoto rozsudku je dovolání přípustné k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. V části týkající se výroku o nákladech řízení (výrok III tohoto rozsudku) dovolání samostatně přípustné **není** [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

Praha 6. října 2022

JUDr. Veronika Křesťanová, Dr. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková